

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ
ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Το Κορίτσι του Καρμινίου

Η Φρίντα Κοέν κοίταζε συνέχεια το ρολόι της. Η έκθεση θ' άνοιγε στις δώδεκα ακριβώς, σε δέκα λεπτά, κι ο Μπιλ Κόντου, ο μαύρος ζωγράφος που την έκθεση των έργων του φιλοξενούσαν στην βιβλιοθήκη της μικρής πόλης, δεν είχε έρθει ακόμα.

Αν διανοηθεί να μην έρθει, καλύτερα ν' αλλάξει πόλη από τώρα, σκέφτηκε με θυμό. Κοίταξε ξανά το ρολόι της και κάτι πήγε να πει όταν τον είδε να μπαίνει κρατώντας με προσοχή στα χέρια του διπλωμένο το τελευταίο του έργο.

«Η γραβάτα μου δεν έδενε με τίποτα» της είπε απολογητικά και την έκανε να ξεχάσει τον θυμό της και να του χαμογελάσει.

Προχώρησε προς το τρίποδο που βρισκόταν αριστερά απ' τον χώρο του αναγνωστήριου και ξεδίπλωσε το έργο που κρατούσε. Το στερέωσε καλά στο πλαίσιο, έκανε δύο βήματα πίσω και το κοίταξε με προσοχή. Μετά, κάθισε στην πολυθρόνα του αναγνωστηρίου κοιτώντας προς την είσοδο της βιβλιοθήκης νοιώθοντας όμως μια ταραχή που προσπαθούσε να κρύψει.

Η Έμιλυ Άνταμς, η βιβλιοθηκάριας αλλά και πρόεδρος του πολιτιστικού συλλόγου της Κόπερβιλλ, πλησίασε την φίλη της.

«Ν' ανοίξουμε τις πόρτες ή θα περιμένουμε κι άλλο; Έξω έχει μαζευτεί κόσμος».

«Ας περιμένουμε να έρθει ο δήμαρχος με το συμβούλιό του. Τους βλέπω μαζεμένους στην είσοδο του Δημαρχείου και μάλλον περιμένουν και τον Ζοζέφ με τον Ντέιβιντ» της απάντησε και ξανακοίταξε αφηρημένα το ρολόι της.

«Μωρέ ας μην ήταν άντρας σου ο δήμαρχος και θα σου έλεγα αν θα τον περίμενα» είπε γελώντας.

Η κουστωδιά μ' όλους τους επίσημους ξεκίνησε απ' το δημαρχείο σε λίγο για την βιβλιοθήκη. Η Έμιλυ προχώρησε στην είσοδο κι άνοιξε διάπλατα τις δύο πόρτες. Μετά, πήγε και στάθηκε δίπλα στον κεντρικό πίνακα. Απ' την άλλη μεριά στεκόταν ήδη η Φρίντα. Ήταν σαν δύο αγάλματα που με την παρουσία τους έδιναν αίγλη σ' αυτόν τον πίνακα. Με κάποιον περίεργο τρόπο τον φώτιζαν με μια παράξενη εξωπραγματική άχλη, κάνοντας ακόμα πιο έντονο το ότι ήταν το έργο που χαρακτήριζε την έκθεση.

Μόλις οι πόρτες άνοιξαν, τα άτομα που βρισκότουσαν απέξω τραβήχτηκαν στο πλάι αφήνοντας έναν διάδρομο για να περάσουν οι επίσημοι κι αμέσως μετά ακολούθησαν κι αυτά μέσα. Το φουαγιέ της βιβλιοθήκης μετά από λίγο είχε αδειάσει απ' όλους, που πια βρισκόταν μέσα σκορπισμένοι μπροστά στους διάφορους πίνακες, χαζεύοντάς τους και προσπαθώντας ν' αποφασίσουν αν έπρεπε ν' αγοράσουν κάποιον και ποιος θα ήταν αυτός, όταν στην πόρτα φάνηκε η Νανίτα Κοέν, η κόρη της Φρίντας, μαζί με την Ανν Αλεξέγιεφ.

Η Ανν, η αδελφή του Ντιμίτρι που τόσο άδοξα είχε σκοτωθεί πριν λίγο καιρό σε ατύχημα με την μοτοσυκλέτα του, έμεινε λίγο πίσω αφήνοντας την Νανίτα να προχωρήσει μόνη της. Ήταν όμως σαν κάποιος να την κράτησε εκεί θέλοντας η κόρη του δημάρχου να μπει μόνη της και να δει πάλι μόνη της τον κεντρικό πίνακα. Κι αυτή προχώρησε και νοιώθοντας την έλξη του πήγε και στάθηκε μπροστά του. Πριν προλάβει να δει τις λεπτομέρειές του, έγινε κατάσπρη, ένοιωσε να χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια της και με το ζόρι κατάφερε να σταθεί όρθια.

Ο πίνακας απεικόνιζε ένα δάσος κρυμμένο στην πρωινή ομίχλη. Φαινόταν ένας δρόμος που τον περπατούσαν ξεμακραίνοντας δύο φιγούρες. Μπροστά ήταν ζωγραφισμένος ένας νεαρός που έσκυβε να μαζέψει ένα λουλούδι. Στον πίνακα τον ζωγραφισμένο με κάρβουνο, υπήρχε μόνο ένα χρωματιστό αντικείμενο. Ήταν ένα τριαντάφυλλο που έδειχνε να μαζεύει μ' αγάπη ο νεαρός, ένα τριαντάφυλλο ζωγραφισμένο με το κόκκινο του καρμινίου. Η Νανίτα σε μια τελευταία αναλαμπή είδε πως οι δύο ζωγραφισμένες φιγούρες που ξεμάκραιναν στο μονοπάτι, γύρισαν και την κοίταξαν.

«Θα τα ξαναπούμε!» της είπαν απειλητικά.

Αυτό ήταν το τελειωτικό χτύπημα. Λιποθύμησε.

Ο Μπιλ, που χωρίς να ξέρει το γιατί είχε κάνει μερικά βήματα προς το μέρος της, ίσα που πρόλαβε να την συγκρατήσει για να μην χτυπήσει το κεφάλι της. Ο δήμαρχος με την σειρά του, ο πατέρας της, περισσότερο ένοιωσε τον πανικό παρά άκουσε την κραυγή της γυναίκας του. Γύρισε για να δει τον νέγρο να κρατάει αγκαλιά την λιποθυμισμένη κόρη του και την Φρίντα να τρέχει και να προσπαθεί να του την πάρει απ' τα χέρια. Μέχρι να τους πλησιάσει, είχαν βγει απ' την βιβλιοθήκη. Τους έφτασε τρέχοντας, πήρε στα χέρια την κόρη του και πέταξε τα κλειδιά του αυτοκινήτου του στον Μπιλ.

«Το αυτοκίνητο γρήγορα» του είπε.

Ο Μπιλ εξαφανίστηκε και σ' ελάχιστο χρόνο το αυτοκίνητο του δημάρχου σταματούσε έξω από την βιβλιοθήκη. Ο Ζοζέφ μπήκε με την κόρη του στο πίσω κάθισμα, ενώ η Φρίντα κάθισε μπροστά.

«Γρήγορα στο νοσοκομείο» ακούστηκε να λέει η Φρίντα ενώ η προσοχή της ήταν στραμμένη στην μικρή κοπέλα.

Ο Μπιλ δεν περίμενε δεύτερη κουβέντα, πάτησε το γκάζι και σε δύο λεπτά έφταναν στην είσοδο του νοσοκομείου. Η Έμιλυ είχε ήδη τηλεφωνήσει και δύο γιατροί με δύο νοσοκόμους κι ένα φορείο τους περίμεναν στην είσοδο. Έβαλαν την Νανίτα στο φορείο και χάθηκαν στα επείγοντα. Η Φρίντα πήγε να τους ακολουθήσει αλλά ο Μπιλ την σταμάτησε.

«Ας περιμένουμε καλύτερα εδώ» της είπε σιγανά. «Κύριε δήμαρχε θέλετε να σας φέρω τίποτα; Κανέναν καφέ, λίγο νερό;»

Ο δήμαρχος εκείνη την στιγμή ήταν σαν να ξύπνησε.

«Όχι δεν θέλω τίποτα, μόνο παρκάρισε το αυτοκίνητο και μπορείς να φύγεις, σ' ευχαριστώ».

Ο Μπιλ έσκυψε το κεφάλι του χωρίς να πει κουβέντα. Μετά από λίγο ξαναγύρισε κι έδωσε τα κλειδιά στον δήμαρχο.

«Θα είμαι στην έκθεση» είπε απευθυνόμενος κυρίως στην Φρίντα. «Σε παρακαλώ ενημέρωσέ μας μόλις έχεις νέα».

Την στιγμή που έβγαινε απ' το νοσοκομείο έμπαιναν η Ανν με τον Τζων Μακένζι. Λίγο πιο πίσω ερχόταν και ο Πήτερ Τζάκσον, ο γιός του σερίφη.

«Πού την πήγαν;» ρώτησε η Ανν τον Μπιλ.

«Στα επείγοντα» είπε αυτός και συνέχισε τον δρόμο του.

«Πού πας;» τον ρώτησε αυτή την φορά ο Τζων.

«Στην έκθεση, εδώ είμαι μάλλον ανεπιθύμητος».
 «Σου είπε κάτι ο ξενέρωτος;» τον ρώτησε ξανά ο Τζων.
 «Όχι με λόγια» του απάντησε κι έφυγε τρέχοντας.

Τα παιδιά έφυγαν προς το εσωτερικό του νοσοκομείου με την Ανν να κοντοστέκεται λες και οι πρόσφατες αναμνήσεις από τον θάνατο του αδελφού της την φόβιζαν, αλλά τελικά τους ακολούθησε κι αυτή. Δεν πρόλαβαν να φτάσουν στο σημείο που βρισκόταν η Φρίντα με τον Ζοζέφ κι ένας γιατρός, που βγήκε από τον χώρο των επειγόντων περιστατικών, πλησίασε την ομάδα με άνεση που μαρτυρούσε πως δεν έτρεχε τίποτα το σημαντικό.

«Μια λιποθυμία ήταν μόνο. Έχει συνέλθει. Τώρα τελευταία πρέπει να κουράστηκε. Κυρία Κοέν σας συνιστώ να της επιβάλλεται ξεκούραση. Και φαγητό. Θα μείνει δύο ώρες εδώ και μετά μπορείτε να την πάρετε σπίτι, δεν χρειάζεται ιδιαίτερη νοσοκομειακή παρακολούθηση. Σε μια βδομάδα να την ξαναφέρετε για γενικές εξετάσεις».

Η Φρίντα τον ευχαρίστησε κι ο γιατρός έφυγε προς τους θαλάμους των ασθενών. Ο Τζων βρήκε την ευκαιρία και τρύπωσε την ώρα της ενημέρωσης στον χώρο των επειγόντων περιστατικών πλησιάζοντας την Νανίτα που βρισκόταν ξαπλωμένη πίσω από ένα παραβάν. Αυτή τον είδε και τον άρπαξε από το χέρι. Ο Τζων έσκυψε πάνω από το κεφάλι της.

«Τι έγινε μικρή; Μας κατατρόμαξες!»
 «Τζων, με απείλησαν!» του είπε φανερά τρομαγμένη.
 «Ποιοι;» την ρώτησε αυτός με απορία.

«Οι δύο φιγούρες απ' το κάδρο του Μπιλ, αυτό στην είσοδο!» είπε και ξέσπασε σ' ένα βουβό κλάμα.

«Ησύχασε κι αυτό που μου είπες μην το πεις σε κανέναν. Δεν θα σε πιστέψουν. Εμείς θα τα πούμε αυτά αλλά άλλη ώρα, εντάξει;»

«Όταν κλείνω τα μάτια μου τους βλέπω» συμπλήρωσε φοβισμένα γνέφοντάς του συγχρόνως καταφατικά.

«Μην το σκέφτεσαι. Σώπα όμως τώρα γιατί βλέπω να έρχεται η μάνα σου».

Ο Τζων σήκωσε το χέρι του κι έκανε νόημα στην Φρίντα που είχε μπει στον θάλαμο ψάχνοντας για την κόρη της. Μόλις ήρθε κοντά, ο Τζων διακριτικά βγήκε έξω. Έπρεπε να ενημερώσει την Έμιλυ. Πήρε

απ' το χέρι την Ανν κι έφυγαν. Η Φρίντα στάθηκε για μια στιγμή δίπλα στο κρεβάτι και κοίταξε την κόρη της με λατρεία. Ένα δάκρυ κύλισε στα μάτια της.

«Παιδί μου κόντευα να τρελαθώ. Τι έγινε; Θεσ να μου πεις;»

Η Νανίτα της έκανε νόημα να καθίσει κοντά της. Η Φρίντα έκανε ένα βήμα μπροστά και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού λες και φοβόταν μην δημιουργήσει κάποιο πρόβλημα. Η Νανίτα της έκανε νόημα να καθίσει πιο κοντά. Τελικά τόλμησε και κάθισε δίπλα της πιάνοντάς της το χέρι.

«Λοιπόν; Τι έπαθες;»

«Μητέρα, μάλλον κάποια λιποθυμία από κούραση πρέπει να ήταν» είπε με χαμηλό τόνο κρύβοντας την αλήθεια του πίνακα.

«Κι εμένα εκεί πήγε το μυαλό μου. Πάω να βρω τον πατέρα σου για να κανονίσει να έρθεις σπίτι».

«Σε μισή ώρα θα είμαι μια χαρά, οπότε δεν χρειάζεται να ανησυχείτε παραπάνω απ' ότι πρέπει».

«Τα ίδια μας είπε και ο γιατρός, αλλά εγώ θέλω να πάμε σε κάποιο σοβαρό νοσοκομείο να κάνεις εξετάσεις. Είναι ευκαιρία ν' αλλάξεις και λίγο παραστάσεις».

Η Νανίτα δεν είπε τίποτα. Έπρεπε να βρει την κατάλληλη ευκαιρία για να της μιλούσε κι έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα δεν ήταν τώρα η κατάλληλη στιγμή.

Ο Τζων έφτασε πρώτος στη βιβλιοθήκη. Η Έμιλυ τον πλησίασε και τον τράβηξε λίγο παράμερα.

«Τι έπαθε; Τι την έκανε και λιποθύμησε;»

Ο Τζων την κοίταξε χωρίς να ξέρει αν έπρεπε να της μιλήσει. Πάνω στην ώρα πλησίασε κι ο Μπιλ που τον κοίταξε με αγωνία.

«Σημασία έχει πως είναι καλά. Εδώ πώς πάνε τα πράγματα;» ρώτησε και τους δύο.

«Εδώ ξεπούλησα, αλλά θα τα έδινα όλα για να μην είχε πάθει τίποτα το κοριτσάκι. Μόνο αυτό δεν φταίει» είπε λυπημένα ο Μπιλ.

«Τι θέλεις να πεις;» τον ρώτησε κοιτώντας τον η Έμιλυ.

Ο Μπιλ την πήρε από το χέρι και την οδήγησε με αργά βήματα στον μεγάλο πίνακα σαν να ήθελε να της δείξει κάτι.

«Τι ακριβώς θέλεις να δω;» τον ρώτησε κοιτώντας τον πίνακα.

«Τα δύο πνεύματα λείπουν από τον πίνακα» είπε με απόγνωση.

Νωρίς το απόγευμα, οι τρεις φίλοι, Νανίτα, Ανν και Τζων, καθόντουσαν στην βεράντα του σπιτιού του δημάρχου και προσπαθούσαν να χαλαρώσουν εν όψει του καλοκαιριού. Η Ανν ήταν λίγο ανήσυχη και μετά από λίγο τους ανακοίνωσε ότι είχε έρθει η ώρα για να φύγει.

«Τα πράγματα του Ντιμίτρι έχουν μαζευτεί, έχουν φορτωθεί και πρέπει να φύγω ώστε να φτάσω στο ράντζο πριν τα μεσάνυχτα».

Ο Τζων της ζήτησε την άδεια να αλληλογραφήσουν. Του χαμογέλασε και του έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο.

«Πολύ θα το ήθελα. Και θα ήθελα να έρθεις και στο ράντζο να δεις το σπίτι μας. Να σου δείξω τις όμορφες κοιλάδες. Ξέρεις ιππασία;»

Ο Τζων χαμογέλασε. Η Ανν κατάλαβε.

«Δεν είναι δύσκολο, θα σε μάθω εγώ».

Μετά την αναχώρηση της Άννας, η Νανίτα κι ο Τζων έμειναν καθισμένοι στην βεράντα χωρίς να λένε το παραμικρό. Πρώτος έσπασε την σιωπή ο Τζων.

«Τι σκέπτεσαι να κάνεις;»

«Θα φύγω» του είπε σιγανά σαν να φοβόταν μην την ακούσει κανένας και δεν θα την άφηνε να κάνει αυτό που ήθελε.

«Μην λες βλακείες. Πού θα πας;»

«Στο Σαν Φρανσίσκο. Δεν μένω εδώ με τίποτα».

«Και τι θα κάνεις εκεί;» την ρώτησε με απορία.

«Θα σπουδάσω υποκριτική. Θέλω να γίνω ηθοποιός».

Ο Τζων προτίμησε να μην της απαντήσει αμέσως κι άφησε να περάσουν μερικά λεπτά.

«Το είπες στους δικούς σου;»

«Όχι ακόμα. Μ' αυτά που έγιναν δεν είχα την ευκαιρία».

«Δεν θα σ' αφήσει ο Δήμαρχος» συμπλήρωσε.

«Στα είκοσι δεν χρειάζομαι την έγκρισή του» συμπλήρωσε εκείνη με πείσμα.

Και πάλι ακολούθησε μια περίοδος σιωπής. Ο Τζων αποφάσισε να της πει τελικά αυτό που του είχε εμπιστευτεί η μητέρα του.

«Με τον πίνακα τα έμαθες;»

«Τον πίνακα στην είσοδο;» ρώτησε τρομαγμένη.